

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9CoCsp/26/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5417203623
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 03. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Turza
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2023:5417203623.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jozefa Turzu, členov senátu JUDr. Jána Burika a JUDr. Ladislava Mejstříka, v spore žalobcu: KUPA - DK, s.r.o., so sídlom Bysterecká 2971, Dolný Kubín - Veľký Bysterec, IČO: 36 391 247, zastúpeného Advokátska kancelária Kováčik Legal s.r.o., so sídlom Radlinského 1729, Dolný Kubín, IČO: 47 238 429, proti žalovanej: R. D., rod. T., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom G. XXX, o zaplatenie 9 028,64 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín, č.k. 7Csp/56/2017-227 zo dňa 03. 03. 2022, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., III. **p o t v r d z u j e .**

Vo výroku II., odvolaním nenapadnutom, **p o n e c h á v a** rozsudok súdu prvej inštancie nedotknutý.

Žalobcovi proti žalovanej **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) súd prvej inštancie podľa § 420 ods. 1, 3, § 442 ods. 1, § 499, § 517, § 559 ods. 2, § 600 OZ, § 369 ods. 3 ObchZ, § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 9 028,64 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z uvedenej sumy od 20. 01. 2018 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti výroku rozsudku (I.), vo zvyšku čo do zaplatenia 8 % úroku z omeškania žalobu žalobcu zamietol (II.) a žalobcovi voči žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (III.). Z predložených listinných dôkazov mal preukázané, že pôvodný žalobca (obchodná spoločnosť IMPA Dolný Kubín s.r.o. so sídlom Kuzmányho 12, Bratislava, IČO: 35 684 046) na základe Zmluvy o kúpe jazdeného motorového vozidla uzavretej 09. 03. 2015 so žalovanou kúpil ojazdené motorové vozidlo VOLVO XC60 2,4D5, rok výroby 2011, č. motora D5244115, č. karosérie YV1DZ8256C2242952, evidenčné č. DK-309BG za kúpnu cenu 21 100,- eur a z Preberacieho protokolu mal preukázané, že pôvodný žalobca predal motorové vozidlo 09. 03. 2015, kedy aj fakturoval žalobcovi kúpnu cenu 21 300,- eur. Dňa 24. 04. 2015 bolo vozidlo zaistené policajnými orgánmi z dôvodu, že bolo odcudzené 22. 05. 2012 v Rakúsku spoločnosti AINGINGER Autohandel GmbH, A-3363 Neufurth, Holzstrasse 4. Vzhľadom na to, že žalobca uplatnil vlastnícky nárok k motorovému vozidlu, toto bolo uskladnené do úschovy podľa § 21 ods. 9 z. č. 171/1993 Zb. o policajnom zbore. Nesporné bolo i to, že žalobca uzavrel so spoločnosťou Helvetia Versicherungen Österreich AG so sídlom FMA Finanzmarktaufsichtsbehörde, Otto-Wagner-Platz 5, A-1090 Viedeň a spoločnosťou VOLKSWAGEN Finančné služby Slovensko, s.r.o. so sídlom Vajnorská 98, Bratislava, IČO: 31 341 438 Dohodu o mimosúdnom vyrovnaní dňa 15. 12. 2015, v ktorej sa zmluvné strany zaviazali mimosúdne vyriešiť spornú otázku ohľadne vlastníckeho práva a žalobca sa zaviazal previesť na účet spoločnosti Helvetia Versicherungen Österreich AG čiastku vo výške 7 000,- eur. Z predložených listinných dôkazov mal taktiež preukázané ďalšie výdavky žalobcu, ktoré vynaložil na motorové vozidlo spolu vo výške 2 028,64

eur (746,39 eur - poistenie zodpovednosti č. 1079108236, 519,25 eur - faktúra č. 16200052 zo dňa 12. 02. 2016 na montáž nových konštrukčných dielov, 187 eur - poplatok za kontrolu originality vozidla, poplatok za technickú a emisnú kontrolu vo výške 55 eur, poplatok za prihlásenie vozidla vo výške 510 eur a správne poplatky vo výške 11 eur). Z predložených listinných dôkazov mal ďalej preukázané, že žalobca výzvou zo dňa 01. 12. 2017 vyzval pôvodného žalobcu na zaplatenie škody vo výške 9 028,64 eur s príslušenstvom, a to do 5 dní odo dňa doručenia výzvy. Žalobou si následne pôvodný žalobca (obchodná spoločnosť IMPA Dolný Kubín, s.r.o.) uplatnil voči žalovanej náhradu škody vo výške 9 028,64 eur s príslušenstvom, ktorú si voči nemu uplatnil výzvou zo dňa 01. 12. 2017 žalobca. Ďalej vychádzal z toho, že žalobca sa domáhal škody, ktorá mu mala vzniknúť v dôsledku vadného plnenia a spočíva vo vynaložení (ďalších) finančných prostriedkov na „zlegalizovanie“ predmetného motorového vozidla. Uplatnenie nároku na náhradu škody pritom nie je viazané na uplatnenie nárokov zo zodpovednosti za vady (R 2/1978). Pri zodpovednosti za škodu nie je potrebné zo strany poškodeného vytknutie vady, keďže vytknúť vady a splniť si tým notifikačnú povinnosť má kupujúci iba pri uplatňovaní nároku zo zodpovednosti za vady, preto námietka žalovanej o nesplnení si notifikačnej povinnosti žalobcu je bez právneho významu. Nárok na náhradu škody je preto možné uplatniť aj po tom, čo uplynula lehota na splnenie notifikačnej povinnosti (R 18/1991). Nárok na náhradu škody si poškodený môže uplatňovať aj vtedy, ak si neuplatnil nárok zo zodpovednosti za vady. Pri uplatnení práva na náhradu škody je poškodený povinný preukázať (ak chce byť v spore úspešný) porušenie právnej povinnosti iným subjektom (protiprávny úkon). K protiprávnemu úkonu ako obligatórnej podmienke priznania nároku na náhradu škody uviedol, že protiprávnosť predpokladá faktické správanie, ktoré porušuje právnu povinnosť a je teda v rozpore s objektívnym právom. Právna povinnosť môže vyplývať predovšetkým z právneho predpisu, ale aj zo zmluvného vzťahu. Plnenie možno označiť za riadne vtedy, ak bolo poskytnuté v súlade s obsahom záväzku dlžníka, pričom predmet plnenia musí mať také vlastnosti, aby nešlo o vadné plnenie (§ 499 OZ). Dlžník je preto povinný plniť predovšetkým bez väd. Pokiaľ plní s vadami (faktickými alebo právnymi), porušuje tým svoju zmluvnú povinnosť, teda koná protiprávne. V článku II. bod 2 kúpnej zmluvy medzi žalovanou (predávajúci) a pôvodným žalobcom (kupujúci) žalovaná vyhlásila, že predmet kúpy (motorové vozidlo) nemá právne vady. Vykonaným dokazovaním však bolo preukázané, že na predmetnom motorovom vozidle bol v minulosti vykonaný konštrukčný zásah do VIN čísla, ktoré bolo odstránené a nahradené iným. Z pôvodného VIN čísla bolo zistené, že predmetné motorové vozidlo bolo dňa 22. 05. 2012 v Rakúsku odcudzené spoločnosti AIGINER Autohandel GmbH. V čase plnenia preto motorové vozidlo malo právne vady, v dôsledku čoho žalovaná porušila svoju zmluvnú povinnosť plniť riadne (v súlade s obsahom zmluvy a bez väd), a teda konala protiprávne. Tvrdenia žalovanej, že pri uzatváraní zmluvy konala v dobrej viere, že je vlastníčkou vozidla a že nemala vedomosť o tom, že vozidlo, ktoré predáva, je kraďnuté, sú bez právnej relevancie, keďže uvedené skutočnosti nemajú vplyv na to, že žalovaná ako predávajúca plnila dlh s právnymi vadami, hoci o nich nevedela a v zmluve prehlásila, že vec je bez právnych väd. Dodatočne zistené vady vedú k vzniku zodpovednosti predávajúceho, pričom táto zodpovednosť má povahu objektívnej zodpovednosti, pri ktorej sa otázka vedomostnej zložky, resp. zavinenia ako takého neskúma. Vzhľadom na uvedené konštatoval, že podmienka protiprávnosti bola v posudzovanom spore splnená. Pokiaľ išlo o existenciu škody, konštatoval, že táto bola taktiež vykonaným dokazovaním zistená. Pôvodnému žalobcovi vznikla škoda z titulu existencie dlhu voči súčasnému žalobcovi (KUPA), ktorý vyzval pôvodného žalobcu (IMPA) na zaplatenie žalovanej sumy, ktorú súčasný žalobca vynaložil na zlegalizovanie vozidla. Na strane pôvodného žalobcu preto došlo k navýšeniu pasív, čím sa právne okliešťa možnosť pokojného užívania jeho majetku, keďže časť majetku patriaceho pôvodnému žalobcovi je povinný vynaložiť na splnenie dlhu a nemôže ho využiť pre vlastný úžitok. Výklad, podľa ktorého zvýšenie pasív nie je (skutočnou) škodou, nebol podľa názoru súdu ústavne konformný, keďže by v rozpore s článkom 20 ods. 1 Ústavy SR bez spravodlivého dôvodu poskytol majetku škodcu vyššiu ochranu, než majetku poškodeného. Úprava obsiahnutá v OZ je pritom koncipovaná tak, aby napĺňala občianske práva a slobody, najmä ochranu vlastníctva všetkých subjektov občianskoprávných vzťahov v rovnakej miere (§ 1 ods. 1 OZ). Pokiaľ ide o výšku škody, táto bola žalobcom preukázaná a vyplýva z Dohody o mimosúdnom urovaní. Žalobca preukázal opodstatnenosť uvedených nákladov, keďže išlo o náklady potrebné k „legalizácii“ vozidla a osobitne preukázal opodstatnenosť výšky ceny servisných prác na vozidle, ktoré, ako vyplynulo z vyjadrenia servisu, boli vykonané výlučne v súvislosti s výmenou VIN čísel. Rovnako mal preukázanú opodstatnenosť nákladov v súvislosti s poisťovnou zmluvou, ktorá sa viazala na zmenené VIN číslo, pričom po zmene na pôvodné VIN musela byť uzavretá nová poisťovná zmluva. Poisťovná zmluva sa pritom viaže na VIN číslo; vyplatené poisťné sa viazalo na zmenené VIN číslo, nie na pôvodné. Poslednou podmienkou, ktorú musel žalobca pre úspech v spore preukázať, je príčinná súvislosť (kauzálny nexus) medzi protiprávnym konaním a vzniknutou škodou, t. j. vzťah

medzi príčinou a následkom, ktorá je daná vtedy, ak daná príčina (protiprávny úkon) bezprostredne viedla k vzniknutému následku, v danom prípade ku škode. V danom spore mal preukázané, že k protiprávnemu úkonu zo strany žalovanej došlo, a to z dôvodu, že svoj záväzok neplnila riadne, v dôsledku čoho musel žalobca vynaložiť ďalšie finančné prostriedky potrebné k tomu, aby s predmetom kúpy mohol fakticky aj právne disponovať a realizovať tak obsah svojho vlastníckeho práva. Ak by žalovaná plnila riadne, teda v súlade s obsahom zmluvy a najmä bez väd, žalobcovi by žiadna škoda nevznikla. Vzhľadom na uvedené uzatvoril, že medzi protiprávnym úkonom a vzniknutou škodou existuje príčinný vzťah. Súčasne dodal, že v otázke zavinenia, ako ďalšieho predpokladu náhrady škody, viazne dôkazné bremeno na škodcovi, ktorý musí preukázať, že konal nezavinene, keď zavinenie, pokiaľ ide o jeho nedbanlivostnú formu, sa pritom predpokladá. K otázke zavinenia sa žalovaná vyjadrila len v tom rozsahu, že v čase plnenia, resp. uzatvárania kúpnej zmluvy nemala vedomosť o tom, že VIN číslo bolo pozmenené, teda v konečnom dôsledku nemala vedomosť o právnej vade. Absencia vedomosti sama o sebe nestačí na vylúčenie zavinenia. Ak žalovaná nevedela, že vozidlo má právnu vadu, vylučuje to len jej úmyselnú formu zavinenia a vedomú nedbanlivosť. Vzhľadom na uvedené dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. Žalobca sa zároveň voči žalovanej domáhal zaplatenia úroku z omeškania vo výške 8 % ročne z uplatnenej istiny, a to odo dňa nasledujúceho po dni doručenia žaloby žalovanej, ktorá jej bola doručená dňa 19. 01. 2018, teda úrok z omeškania žalobcovi patrí od 20. 01. 2018 do zaplatenia. Pokiaľ ide o uplatnenú sadzbu úroku, poukázal súd na to, že daný spor má povahu spotrebiteľského, a preto nie je možné uplatňovať sadzbu úroku vyplývajúcu z Nariadenia vlády č. 21/2013 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka tak, ako to žiadal žalobca a na daný spor bolo potrebné uplatňovať sadzbu úroku v zmysle Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. Preto žalobu čo do úroku z omeškania nad 5 % do 8 % ročne zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi ho priznal proti žalovanej v rozsahu 100 %, keďže mal v spore 100 % úspech.

2. Proti výroku I. a III. uvedeného rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaná z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/, h/ CSP a žiadala ho zmeniť tak, že žaloba bude v celom rozsahu ako nedôvodná zamietnutá a priznaný jej nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %. Odmietla, že svojím konaním mala spôsobiť žalobcovi škodu, keďže pri predaji vozidla pôvodnému žalobcovi netvrdila, že vozidlo má kontrolu originality, tak ako to už aj tvrdila v priebehu konania, pričom žalobca opak predloženými dôkazmi, ktoré sú obsahom súdneho spisu, nepreukázal. Medzi ňou a pôvodným žalobcom došlo k platnému prevodu vlastníckeho práva k vozidlu, pričom došlo aj k zmene v evidencii na príslušnom dopravnom inšpektoráte, z ktorého dôvodu nemohla žalobcovi spôsobiť škodu. Motorové vozidlo predala na základe zmluvy, ktorú vypracoval sám pôvodný žalobca, ktorý jej ju predložil na podpis, pričom ona sama disponovala len tými informáciami o stave vozidla, ktoré boli zapísané v dokladoch o evidencii predmetného vozidla. V zmysle čl. IV. uvedenej zmluvy vlastnícke právo k predmetu kúpy došlo na kupujúceho momentom prevzatia predmetu kúpy 09. 03. 2015 a taktiež nebezpečenstvo škody na predmete kúpy, preto nemôže niesť zodpovednosť za škodu, ktorá vznikla žalobcovi neskôr a ktorú navyše ani nezavinila. Pôvodné vozidlo nadobudla od pôvodného vlastníka p. E. v dobrej viere, pričom došlo k riadnemu prevodu vlastníckeho práva a k riadnemu prepisu v evidencii na príslušnom dopravnom inšpektoráte. Ako dobromyseľný vlastník následne predmetné vozidlo v stave ako ho nadobudla, predala pôvodnému žalobcovi, a preto nemôže niesť zodpovednosť za údajnú škodu, ktorá mu na predmetnom vozidle mala vzniknúť, pretože nemôže niesť zodpovednosť za konania, ktorých sa dopustili predchádzajúci vlastníci, a preto namietala aj svoju pasívnu vecnú legitímáciu v spore. Nesúhlasila s konštatovaním súdu, že sa mala dopustiť porušenia záväzkového vzťahu, ktoré by zakladalo vznik jej zodpovednosti za škodu. Konala v dobrej viere, keď vozidlo predala pôvodnému žalobcovi v stave a s údajmi, ktoré mala k dispozícii a ktoré vyplývali z dokladov o evidencii. Takýmto konaním nemohla spôsobiť žalobcovi uvedenú škodu, ktorú navyše pôvodný žalobca, ako aj žalobca zmätočne v žalobe uvádza nárok z právnych väd. Súčasne namietala, že pôvodný žalobca, ako aj žalobca nepreukázal v konaní príčinnú súvislosť, ktorá by existovala medzi jej údajným protiprávnym konaním a vzniknutou škodou. Opätovne vzniesla námietku premlčania, s ktorou sa súd prvej inštancie podľa jej názoru nevysporiadal, keďže podľa § 106 ods. 1 OZ právo na náhradu škody sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Za začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby považovala deň 24. 04. 2015, kedy zo strany Krajského riaditeľstva policajného zboru v Žiline došlo k zaisteniu vozidla a zároveň bol žalobca vyzvaný, aby si v lehote 60 dní od doručenia vyjadrenia uplatnil vlastnícke alebo iné právo na súde.

3. Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovanej žiadal rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť, v celom rozsahu sa stotožniac s jeho skutkovými a právnymi závermi.

4. Žalovaná sa k vyjadreniu žalobcu nevyjadrila.

5. Krajský súd na pojednávaní 23. 03. 2023 zopakoval dokazovanie (§ 383, § 384 ods. 1 CSP) a doplnil ho oboznámením sa s Dohodou o vzájomnom započítaní pohľadávok z 19. 12. 2017. Právny zástupca žalobcu zotrval na vyjadreniach uvádzaných v priebehu sporu a žiadal žalobe vyhovieť. Právny zástupca žalovanej sa pojednávania nezúčastnil, napriek tomu, že predvolanie naň mu bolo riadne doručené.

6. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal vec v rozsahu vymedzenom v podanom odvolaní (§ 379, § 380 ods. 1 CSP) a na nariadenom pojednávaní rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., III., v ktorých uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 9 028,64 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z uvedenej sumy od 20. 01. 2018 do zaplatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a žalobcovi proti žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil. Vo výroku II., odvolaním nenapadnutom, ponechal rozsudok súdu prvej inštancie nedotknutý.

7. Odvolací súd preskúmaním napadnutého rozsudku, prislúchajúceho spisového materiálu a vyhodnotením toho, čo uviedla v rámci odvolacieho konania žalovaná, konštatuje, že súd prvej inštancie vo veci samej v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal potrebné dokazovanie a následne dospel k správnym skutkovým a právnym záverom. V tomto smere sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, ktoré v takomto prípade nie je potrebné opakovať (§ 387 ods. 2 CSP), keďže ani odvolateľka vo svojom odvolaní neuviedla žiadne podstatné skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí nevysporiadal a ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť zistený skutkový stav a prijaté právne závery. Z odôvodnenia rozhodnutia pritom vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej.

8. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a k odvolacím námietkam žalovanej krajský súd dopĺňa, že žalovaná porušila svoju povinnosť plniť riadne zo zmluvného záväzkového vzťahu, keďže bolo preukázané, že v čase plnenia malo motorové vozidlo právne vady, a teda žalovaná konala protiprávne a v kúpnej zmluve vyhlásila, že predmet kúpy právne vady nemá. Zodpovednosť predávajúceho za právne vady má povahu objektívnej zodpovednosti, preto tvrdenia žalovanej o tom, že pri predaji konala v dobrej viere, že je vlastníčkou vozidla, sú pre posúdenie veci právne nevýznamné. Výška spôsobenej škody bola po vykonanom dokazovaní riadne zistená a preukázaná, pričom príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a vzniknutou škodou spočíva v tom, že v dôsledku protiprávneho konania žalovanej musel žalobca vynaložiť finančné prostriedky na zlegalizovanie motorového vozidla, pretože ak by žalovaná plnila riadne a bez väd, škoda by mu nevznikla.

K námietke premlčania vznesenej žalovanou krajský súd dopĺňa, že začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty v zmysle § 106 ods. 1 OZ je viazaný na vedomosť poškodeného, t. j. žalobcu o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. O časti škody vo výške 7 000,- eur sa žalobca dozvedel až podpisom Dohody o mimosúdnom urovaní zo dňa 15. 12. 2015, a teda začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je viazaný na tento deň. Jednotlivé čiastkové nároky, z ktorých škoda pozostáva, sa premlčujú každý samostatne, keď z predložených dokladov jednoznačne vyplýva, že vznikli neskôr v roku 2016. Žalobca v čase doručenia výzvy Krajského riaditeľstva policajného zboru v Žiline teda nemal vedomosť o škode a jej výške, ktorá bola ustálená, a preto námietka premlčania žalovanej je nedôvodná, keďže žaloba bola podaná včas v rámci dvojročnej subjektívnej premlčacej lehoty.

9. Vychádzajúc aj z uvedených skutočností, vysporiadajúc sa s podstatnými námietkami žalovanej, či už v prvoinštančnom alebo v odvolacom konaní, krajský súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil, vrátane výroku o nároku na náhradu trov konania, ktorý bol žalobcovi priznaný podľa § 255 ods. 1 CSP vzhľadom na jeho plný úspech v spore v rozsahu 100 %.

10. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania krajský súd rozhodol podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi ako plne úspešnému aj v odvolacom konaní ho priznal taktiež v rozsahu 100 %.

11. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e** je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).